

JAL

VERONIKA KUTIČKOVÁ

● ■ **pointa**

JAL

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Kutičková

JAL – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

J A L

V E R O N I K A K U T I Č K O V Á

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7650-503-2

ISBN E-KNIHY 978-80-7650-610-7 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2021) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-7650-611-4 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2021) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-7650-609-1 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2021) (EPDF)

COPYRIGHT © 2021 VERONIKA KUTIČKOVÁ

1. K A P I T O L A

JALSKÁ RASA

Asi byste o atraktivní blondýnce procházející se uprostřed noci tichou ulicí plnou opuštěných domů s vymlácenými okny neřekli, že je moudrá. Nicméně pro mě je to nejefektivnější způsob, jak se dostat, kam potřebuju, a splnit v opilosti složený slib.

Zaslechnu za sebou tiché kroky. Z odrazu ve vodě, která se zachytila v širokém výtluku v roky neopraveném asfaltu, vypozoruju, že se za mnou plíží svalnatá mužská postava. Natahuje ke mně ruce, v nichž drží černý pytel. Zastavuju svoje desítky let pilované bojové reflexy.

Tak do toho. V duchu se pobídnu a zhluboka nadechnu, než se mi přes hlavu přetáhne neprůhledná pytlovina.

Pronásledovatel popadá obě moje ruce a tlačí mi je za záda. Hbitě mi nasazuje kovová želízka a natěsno je utahuje.

Zapojuju svůj herecký talent a zděšeně vyjeknu.

„Dělej, ty mrcho,“ ozývá se mi u ucha hrubý hlas.

Muž mě chytá pod krkem a hází na plechovou podlahu dodávky, která vedle nás s pískáním pneumatik zastavuje. Zůstávám ležet. Musím vypadat bezbranně. Únosce s rachotem zatahuje boční dveře auta a naskakuje na sedadlo spolujezdce.

„Spoutal jsi ji?“ vyštěkne řidič.

Jeho kolega uraženě zamručí. „Radši jed'. Šéf dorazí na místo do hodiny. Chci si s ní ještě pohrát.“

Do hodiny? Nemám na dnešek jenom vás...

Připadám si uražená, že mě nechá čekat. Ale co se dá dělat. V rámci možností nacházím na podlaze dodávky pohodlnou pozici. Lehám si na bok a snažím se vyvažovat, abych se během zběsilé jízdy prudkými zatáčkami neomlátila o plechové stěny. Po deseti minutách cesty se začínám vážně nudit. Přeju si, abychom už byli na místě, i když vím, že mě tam budou mučit. *Tak moc se nudím.* Navíc se mi v tom pytli potí obličej a cuchají vlasy.

Auto konečně zastavuje. Řidič vypíná motor a otevírá posuvné dveře. Za nohu mě stahuje na hliněnou zem.

Kreténe. Mám na sobě bílý svetr a světlé džíny!

Ale držím jazyk za zuby.

„Vstávej!“

Pomalou se vyškrábu na nohy. Samozřejmě že by to šlo rychleji, ale chci ho vytočit. A funguje to.

„Dělej.“ Únosce mě popadá za nadloktí a táhne tmou. Na chvíli se zastavujeme, ozývá se nepříjemné vrzání rezavých pantů a jsem tažena dál. Podlaha se zdá být z betonu, ozvěna našich kroků se hlasitě rozléhá prostorem. Pokračujeme několik metrů, kde mě bez varování sráží na kolena a konečně mi stahuje ten nechutný pytel z hlavy.

Do očí se mi zabodává ostré světlo industriální stolní lampy položené na kovovém stolku. Mrkám, abych dostala prach z očí, a skenuju okolí. Jako vždy. Tak nás to učili. Zhodnotit situaci a možnosti.

Jsmo v prázdném opuštěném skladišti, kde se nenachází nic víc než čtyři kovové regály, popraskaná dřevěná židle, chabé osvětlení poblikávající stropní zářivky a dva vysocí protivníci se zlověstnými výrazy.

Jeden z únosců si obráceně sedá na židli naproti mně. Ležérně si opírá předloktí o opěrkou.

„Tak, co tady děláš?“ Výslech začíná.

Přístup, sezení a drsný výraz... Zažila jsem lepší únosy. V duchu obracím oči v sloup. Chybí jen, aby si dramaticky zapálil cigaretu.

„Tady? Ehm...“ Nasazuju zamyšlený pohled pitomé blondýny. „Dotáhli jste mě sem... vlastně dovezli. Autem.“

„Co děláš *tady*, na našem území?“ zavrčí.

Á... je to tady...

Vytahuje krabičku cigaret, zapalovač, dramaticky popotahuje a fouká mi kouř přímo do obličeje. Zakašlu a hodím po něm nenávistný pohled.

„Promiňte, budou mi smrdět vlasy.“

„Tak to se omlouvám.“

Vím, že to myslí ironicky, ale v rámci svého hraní se vděčně usměju. Dokud mi netípne nedopalek o kůži na krku. Nebolí to, ale opět, abych nevypadla z role, ublíženě vyjeknu.

Únosce se samolibě usměje. Vstává ze židle a staví se mi za záda. Pomalu se sklání a bere do ruky pramen mých vlasů. Promne ho mezi prsty a dlouze si přičichne. „Máš pravdu. Smrdí ti kouřem. Já to napravím, neboj.“

Poprvé za dnešní večer doopravdy znejistím. Nechce mě ostříhat, že ne? Přežiju ledacos, ale ne přijít o svoje po pas dlouhé medové vlasy.

Únosce stojící za mnou kývne na kolegu, který v tichém souhlasu odchází do malé postranní místnosti. Tíživé ticho přerušuje dunění starých trubek a proud tekoucí vody.

„Tak pojď,“ vyštěkne únosce. Vleče mě do místnosti, ve které před chvílí zmizel jeho kolega. Vzhledem k tomu, že je obložena plesnivými bílými dlaždičkami odhaduju, že se kdysi využívala jako sociální zařízení pro pracovníky. Uprostřed té špinavé podlahy je kovová kád' napuštěná ledovou vodou.

Únosce mě sráží na kolena. „Trochu ti ty vlásky umyjeme,“ zašeptá, chytá mě za zátylek a noří do ledové vody. Opakovaně.

Pálí mě plíce, jak se zoufale snažím popadnout dech. Nos i uši mám plné vody, kterou pomalu začíná nasávat i můj svetr. Třesu se zimou, ale veškeré nepříjemné pocity se mi daří potlačit. Musím vydržet. Když mi potápí hlavu po dvanácté, prohlašuju svoje pečlivě natočené plážové vlny za naprosto zničené.

Konečně mě ten parchant vytahuje ven. Stále mě drží za krk, zatímco sedím na patách a popadám dech. Přesto si neodpustím malé rýpnutí.

„Když jste mě tak hezky namočili, která z vás slečen mi udělá kosmetiku?“ Moje poznámka je odměněna ranou do obličeje. Olíznu si spodní ret, ze kterého se mi řine krev.

„Utop tu svini,“ pobídne ho kolega stojící v rohu koupelny.

Na jeho popud mi znovu tlačí hlavu pod vodu. Tentokrát na delší dobu, než kdykoliv předtím. Ještě vydržím. *On* tu za chvíli bude. Opravdu se za pár vteřin ozývá mužský hlas.

„Dost, chci vědět, co tu dělá.“ Rozkaz nově přicházejícího se rozléhá místností. Vysoký hubený muž v černé kožené bundě s ozbrojeným čtyřčlenným doprovodem vchází do malého vodního dramatu.

„Nic neví.“ Únosce, který stojí za mnou s rukou stále položeném na mém krku, podává report svému šefovi. „Je to jen pitomá blondýnka. Není medjay, natož lovec.“

„To posoudím sám.“ Šéf si sundává bundu a podává jí svému poskokovi. Ten si ji beze slova přehazuje přes ruku. „Tak...“ Sklání se a černýma očima zkoumá můj obličej. „Co jsi zač?“ Ukazováčkem mi nadzvedává bradu. Oplácím mu jeho tvrdý pohled.

Hubený, vysoký, tmavé oči, špinavě blond vlasy. Popis sedí, ale chci se ujistit.

„Ty jsi Aiden?“

Překvapuju ho svou přímou otázkou. Zahazuju tón i pohledy blbě blondýny.

Konec zábavy. Jde se do práce.

Šéf Sutechových synů se se zmateným pohledem narovná. Není tak nechápavý, jak jsem čekala. Oči se mu rozšiřují náhlým uvědoměním.

„Kde přesně jste ji vzali? Byla sama?“ chrlí otázky na svoje poddané, ale ti si jen vyměňují nechápavé pohledy.

No nic. Mám zpoždění. Čas přestat si hrát. Sroluju si palec pravé ruky do dlaně, aby byla stejně tenká jako zápěstí. Moje malé ruce mi to bez potíží dovolují. Jedním tahem se dostávám z pout. Využívám chlapa stojícího za mnou jako lidský štít. Chytám ho levou rukou pod krkem, a dřív než se ostatní stačí vzpamatovat, беру mu zpoza pásku na kalhotách zbraň. Všimla jsem si jí, už když mě strkal do auta.

V místnosti je šest protivníků. Zatímco jednoho po druhém trefuju přesně mezi oči, palbu opětvují, ale zasahují jen můj lidský štít. Sedm vteřin a ohlušující výstřely vystřídá hrobové ticho.

Odhazuju bezvládné tělo prostříleného štítu stranou. Už ho nepotřebuju. V koupelně zůstal živý jen Aiden, leží na zemi s kulkou v prsou. Ruce si tiskne na krvácející hrudník.

„*Hunting... Hunting... Beast,*“ zaskuhrá. Lovící bestie. Moje stará přezdívka.

Aiden na mě upírá vyděšený pohled. Z úst mu teče krev. Paralyzovaný strachem a šokem se nesnaží bránit ani utéct.

„Tu přezdívku *nemám* ráda,“ procedím skrz zuby. Namířím hlaveň Aidenovi mezi oči a stisknu spoušť.

„Vůbec totiž není výstižná.“ Otáčím se na vysokém podpatku černých šněrovacích bot. Na zemi se v kalužích krve válí prostrálená těla. Červená tekutina je i na zdech a na stropě. A celá akce netrvala ani dvacet vteřin. „Tak jo... – možná *trochu* výstižná,“ zamumlám. Samotnou mě překvapuje, jaká za mnou zůstala spoušť.

Po špičkách přeskakuju přes těla ven z koupelny. Nechci si krví zamazat drahé kozačky.

Ještě jedna věc. Otočím se na muže, který mě máchal v kádi s ledovou vodou, a střelím ho do zad. Jemu už to neublíží a mně uleví.

„To je za moje vlasy.“

Pohled mi padá na pistoli, která tak dobře posloužila při plnění úkolu. „Líbí se mi. Nechám si ji.“ Ne že by zbyl někdo, kdo by mohl protestovat.

S klapáním podpatků opouštím zaprášené skladiště, nacházející se v opuštěném industriálním areálu. Na rozbité příjezdové cestě čeká černý Pontiac GTO z šedesátého osmého. S mobilem v ruce, žvýkačkou a znuděným pohledem se na místě spolujezdce rozvaluje Lily – Olivie Carmen Elena Josephine Kayne. Moje sestra, spřízněná duše a nejlepší kamarádka.

„Já vím, Lily. Promiň. Myslela jsem, že přijde dřív.“ Jakmile otevřu dveře u řidiče, začínám vysvětlovat svoje zpoždění.

„Čekám patnáct minut. Už tak pro mě bylo dost stresující sem dojet. Nechápu, proč nemůžeme mít automat,“ zabrblá skrz růžovou žvýkačkovou bublinu. „Ale jsem ráda, že ti nic není.“ S laskavým úsměvem mě líbne na tvář. „Jen tě trochu vykoukali,“ komentuje můj promočený svetr a zplihlé vlasy.

„Bylo to velice osvěžující. Měla bys to taky zkusit. Otuzování bude nový trend.“ Svlékám si studený mokrý svršek a natahuju se na zadní sedadlo do cestovní tašky pro černé tričko s dlouhým rukávem.

„Tyhle tvoje melouchy jsou vážně ujetý,“ poznamená Lily s pobaveným výrazem.

Zabíjení lidí nefandí. Ti muži ve skladišti ale lidé nebyli.

„Holka se musí nějak žít.“ S pokrčením ramen startuju auto. Motor spokojeně zapřeде. Hudba pro moje uši.

Lily zakroučí hlavou. Pravdou je, že ani jedna z nás nemusí do konce našich velmi dlouhých životů hnout prstem. Před desítkami let po rodičích zděděné peníze, dluhopisy a akcie zabezpečí nejen nás, ale i potenciální děti našich dětí.

„Dáš mi můj mobil? Musím zavolat Cassie, že je vzduch čistý.“ Natahuju ruku, do které mi Lily po pár vteřinách lovení v kabelce vkládá dotykový telefon. Zapínám reproduktor. Autem se rozezní vytáčecí tón. Zatímco čekám na spojení, kontroluju ve středovém zrcátku ujmů na svém make-upu. Dokonale drží. Moje pleť je bez poskvrny.

„Vážně dobrá řasenka,“ sděluju telepaticky Lily.

Naděšeně se na mě usměje. Hrdá na svoje doporučení. Škoda, že tu maskaru nemůžu popravdě ohodnotit na e-shopu. Recenze *Nejlepší! Nerozmazala se ani po dvaceti minutách waterboardingu* by asi vyvolala dost otázek.

„Steph? Jsi to ty? Jsi v pohodě?“ vyhrkne Cassie ustaraným hlasem.

„Jasně. Držím slovo. Nasbírala jsem ti ty květinčky. Jsou hezky slisované do herbáře. Už budete mít klid,“ oznamuju jí bezstarostným hlasem.

Cassie s úlevou vydechne. „Moc děkujeme.“

„Není zač.“ Jen nad tím mávnu rukou. Co bych neudělala pro osamoceně žijící komunitu svojí rasy.

„Až příště přijedete do Milwaukee...“ nechává větu nedokončenou. Odted' mi dluží laskavost. Příležitostně si ji vyberu. „Však víš.“

„Jasně.“ Usměju se, i když vím, že mě na druhé straně telefonního spojení nevidí. „Opatrujte se.“

„Vy taky.“

Ukončuju hovor a upírám oči na prázdnou silnici ozářenou dálkovými světly mého vyšperkovaného veterána.

Lidé si stále myslí, že jsou ve vesmíru sami. Hledají důkazy o existenci jiné rasy, a přitom netuší, že je s nimi na téhle malé modré planetě. Ne, nejsme mimozemšťané, ale nejsme ani normální lidé. Tohle přirovnání nesnáším, ale stejně jako jsou různé rasy psů nebo koček, jsou různé rasy lidí. Přesněji dvě. Lidé Země a lidé Jalu.

O jalské rase, pojmenované podle staroegyptského města Jal, se nedozvíte, pokud nejste její součástí. A ačkoliv jste pravděpodobně někoho z nás potkali, nepoznali jste to. Jalská rasa je totiž na pohled stejná jako ta většinová. Významné rozdíly se nacházejí pod povrchem, v DNA. Naše těla jsou silnější a odolnější, buňky stárnou pomaleji a vytváříme si telepatická a partnerská pouta, která slouží k zajištění přežití druhu. Přesto, navzdory těmto evolučním benefitům, jsou podmínky pro naše rozmnožování složité a na planetě je nás pouze několik tisíc. Jsme ohroženým druhem, a to je jedním z důvodů, proč se většina jalské rasy zdržuje v rodném městě v Egyptě. Jen málo jedinců žije na vlastní pěst. Jako třeba já a moje spřízněná duše Lily.

Pro jalský lid není pojem *spřízněná duše* termín z romantických filmů. Toto slovní spojení je myšlené doslova. Jedná se o dva psychicky propojené jedince. Sourozence, kamarády, bez romantiky. Pouto se zpravidla utvoří během prvních tří let života mladšího ze dvojice. V mém a Oliviiině případě jsem byla já dříve narozená. Jako pětiletá holčička vyrůstající v chudých poměrech v Anglii jsem si hrála s tříletou Lily žijící

ve Španělsku. Zatímco její rodiče patřili k jedné z významných a bohatých rodin jalské rasy, moji rodiče, bohužel pro mě, o svém původu neměli ani tušení. Když jsem si povídala s Lily, přestože nás dělily stovky kilometrů, měli mě za blázna. Nemůžu se jim divit. Lily jsem viděla jen já, ve své hlavě. Jednoho dne toho moji biologičtí rodiče měli dost, a tak jsem se ocitla v sanatoriu. Asi si dokážete představit „léčebné“ praktiky v blázcincích na začátku dvacátého století, lázně to zrovna nebyly. Pokud ovšem nepočítám ty stříky ledovou vodou a elektrické výboje do mozku. Přestože se snažili vydávat mě za duševně chorou, já jsem věděla, že Lily existuje, a až bude naše pouto dostatečně silné, najde mě. A to se také po několika měsících stalo.

Mám v živé paměti den, kdy si pro mě Lily a její rodiče přišli. První do mého prostě zařízeného nemocničního pokoje s omšelými stěnami, bez dekorací či hraček, vchází Michael Joseph Kayne. Jeho světle blond vlasy prozařují temnotu místnosti i mé duše. Nevěřicně zamrámám. Je tady. Přišel si pro mě. Odvede si mě, nikdy víc mě doktoři nepřivážou na noc řemeny ke kovové posteli.

Těsně za Michaelem se objevuje jeho manželka Elena. Nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla. Její zeleno-oříškové oči naplněné soucitem a lítostí prozkoumávají můj obličej. Zastavuje se daleko ode mě, dává mi prostor, abych se necítila ohrožená. Eleniny ruky se drží její zmenšená čtyřletá verze. Lily. Dřív než překročí práh, cítím její přítomnost. Hřejivou a velmi dobře známou. Ačkoliv její krásnou dětskou, zaoblenou tvářičku vidím na vlastní oči poprvé v životě. Kaštanové vlnité vlasy jí splývají na ramena, zatímco pramínky na temeni jsou pečlivě staženy do červené stuhy ladící s jejími šaty, botami i honosným vyšívaným bolerkem. Nikdy jsem neviděla něco tak krásného. Přesto nejvíc

toužím po její červené mašli. Moje zanedbané rozčuchané prameny mě nutí zahanbeně sklopit oči.

Lily jedním tahem rozplétá stuhu a přechází ke mně na druhou stranu pokoje. Vstávám ze své obranné pozice u okna. Z místa, kde se každý den choulím před návštěvou doktorů.

„Tumáš,“ prolomí ticho její něžný hlas. Jsem jím očarovaná. Poprvé ho neslyším pouze ve své hlavě. „Já ti ji zapletu. Chceš?“

Chystám se omámeně přikývnout, ale přerušuje nás Oliviin otec.

„Lily, to můžete později. Půjdem.“ Jeho úsměv a modré oči jsou hřejivé, ale slova, která pronesl, mě zamrazí do morku kostí.

Nemůže odejít. Nesmí mi jí vzít. Nesmí mě tu nechat samotnou.

Lily vyčte z mých myšlenek a zřejmě i mého výrazu úzkost a paniku. Jemně mě chytí za ruku.

„Neboj. Půjdeš s námi. Domů.“

Ten den jsem se oficiálně stala členem rodiny Kaynových a svoje biologické rodiče jsem už neviděla. Nikdy jsem ale nepocítila lítost. Získala jsem úžasně a milující rodiče, a hlavně sestru. Naše pouto se upevnilo navěky. Během let se rozvíjelo až do dnešní podoby, kdy jsme schopné se najít kdekoliv na planetě, cítíme navzájem svoje emoce, dokážeme telepaticky komunikovat, a co je nejdůležitější, ovládáme, kdy se to stane. Zpočátku nás pouto propojovalo nekontrolovatelně. Netušily jsme, kde jedna končí a druhá začíná. Představte si, jak skvělou náladu to vytvářelo během hodně špatných dní v pubertě.

Ted', o sto dvacet let později, vypadáme na dvacet pět let. Jsme tu jedna pro druhou. Chráníme se. Cestujeme. Děláme to, co lidé se spoustou peněz, času a bez jakýchkoliv povinností. A můžu vám s klidem říct, že

mě to vážně nebaví. Až na svoje občasně „melouchy“ vedu nudný život. Ale nebyla jsem pro něj stvořena. Potřebuju akci, dobrodružství. V budoucnu bude téhle věty litovat. Teď ale ještě nevím, co mě v následujících dvou měsících čeká. A jak budu prosit, abych se mohla vrátit do této chvíle, nenajet na dálniční odbočku do Chicaga, a vydat se na druhou stranu. Daleko do Jižní Ameriky. A s Lily se ztratit ze scény tak, jak jsme to dělaly několik posledních let.

Ale všechno v životě má svůj důvod. Říká se, že nikdo nedostane nic zadarmo. Fajn, ale proč já musím vždycky zaplatit tak moc?

Ale nebudu předbíhat.

Začneme pozdním odpolednem v Chicagu, kde se stavujeme na kávu na naší cestě do...

„*Kam že to vlastně jedeme?*“ zeptám se telepaticky Lily během čekání ve frontě v kavárně.

Moje spřízněná duše sedí v rohu u okna a pročítá magazíny nejzajímavějších měst Severní Ameriky. Jako bychom v každém z nich stokrát nebyly.

„*Co New York?*“ navrhuje.

„*V květnu? Bude tam narváno.*“

„*Tam je narváno pořád.*“

„*No právě... Tak proč se vlastně ptáš?*“

Lily protočí oči. Musím se tomu pousmát. Se mnou nemá cenu se hádat.

Objednávám dvě latte s kokosovým mlékem a prohlížím si cestovní časopis skrz Oliviiiny oči.

„*Co Seattle?*“

„*Touhle dobou tam prší.*“

„*Tam prší skoro pořád.*“

„*Tak proč se vlastně ptáš?*“ zopakuju svoji hlášku a donáším objednávku ke stolu. „A mám další čárku.“

„*Sakra.*“ Lily vytáhne z kabelky kousek papíru, na kterém je moje a její jméno, a udělá čárku na mé stra-

ně. Zase papír nacpe zpátky a vrátí se k prohledávání časopisů. V jednom z nich je seznam dvaceti nejatraktivnějších měst Spojených států. Nevěřicně se zadívám na nadpis Boston. Jak ten se tam dostal?

Zakroučím hlavou a napiju se kávy. Pozoruju dění na ulici. Auta, lidé vracející se z práce, kamarádky, páry. Dneska je hezky, celkem teplo, mohly bychom jít běhat, nebo do baru. Ještě nevím.

„Co Los Angeles?“ hází Lily další návrh.

„Moc teplo.“

„Miami?“

„To samé.“

„Ne, tam je tepleji,“ namítne nevinně.

Tentokrát protočím oči já.

„Co Montana?“

Upřímně pobaveně se zasměju. „Jo, jasně... Montana,“ pokývám sarkasticky hlavou.

„Jo, to asi ne.“ Lily rychle obrací na další stránku.

„Co je to sakra za pořadník?“ Nechápatě svažším obočí.

„A co Chicago?“

„Tam jsme teď,“ upozorním ji, i když vím, kam tím míří.

„Já vím. Jen testuju, jestli říkáš automaticky *ne* na všechno.“

Přimhouřím oči, i když má pravdu. Jsem trochu odmltává.

Lily upíjí kávu a pouští se do prohlížení sociálních sítí v mobilu.

Už vidím, jak nakonec skončíme zase v Evropě. Ne, že by mi to vadilo. Architektura, skvělé jídlo, hudba, kultura...

Koutkem oka postřehnu na ulici neobvyklý pohyb. A *neobvyklý* je právě tím, že se nehýbe. Mezi skupinkami a páry štrádujícími po ulici objevuju dvojici mužů.

Vysocí, celkem pěkní a ani náhodou se neumí chovat nenápadně. Po desetiletích zkušeností s jistotou vím, že se jedná o medjaye, naše ochránce, strážce, policii jalské rasy.

Jen protočím oči. Amatéri.

„Co?“ Lily slyší moje myšlenky.

„Neotáčej se,“ upozorním ji. *„Jen se podívej. Táhletí dva.“*

Lily se podívá mýma očima na ulici. *„Co můžou chtít?“*

„To nevím. Ale v klidu dopij a půjdeme to zjistit. Asi se něco děje. Ne že by se nás to týkalo.“

„Asi týká. Jinak by tu nebyli.“

„Možná,“ pokrčím s nezájmem rameny.

Jakmile si vychutnáme svoje latte do poslední kapky, ležérně vycházíme z kavárny. Muži, kteří nás pozorovali, se „nenápadně“ rozdělují. Trochu si pohrajeme. Přecházíme silnici a zahýbáme za roh. Přesně, jak jsem předpokládala – oba nás následují. Ale netuší, že na ně za cihlovým domem čekáme. Stojíme tváří v tvář. Oni zmatení a já se znuřeným výrazem.

Poslali na nás začátečníky? To mě vážně uráží.

„Pánové,“ pozdravím a založím si ruce na prsou.

„Stephanie Kayne, Olivie Kayne,“ vysloví jeden z mužů naše jména v jakémsi uctivém pozdravu. „Pan Saqqaf nás posílá, abychom zajistili váš bezpečný přesun do Jalu.“

Strýček Charles se o nás bojí? Novinka...

„Oni chtějí něco zajišťovat?“ pronesu nevěřičně směrem k Lily. Nijak na to nereaguje. Na vteřinku se jí kouknu do hlavy a pak obrátím oči v sloup. Jeden z těch chlapů se jí líbí. To si dělá srandu.

„Ehm... To nebude potřeba. Dokážeme se o sebe postarat. Máme zajištěné letenky do Káhiry na sobotu,“ vykoktá Lily.

„S prominutím, ale... je to příkaz. Musíte se dostat do Jalu dnes. Kvůli vaší bezpečnosti.“

Jak jim sakra vysvětlit, že je nepotřebujeme, aby to pochopili?

„Můžu vědět, co se děje tak naléhavého?“ Došel jim snad v Jalu pozlacený toaletní papír?

Medjay se nervózně ošije. Zřejmě to nechce probírat na ulici.

„Promluvíme si jinde,“ navrhuju. „Jdeme do baru. Jestli chceš, můžeš se ty a tvůj němý bratr přidat.“ Předtím než se s Lily otočíme k odchodu, bavím se jejich zmatenými pohledy. Očividně nechápou moje pozvání, ani to, že znám jejich příbuzenský vztah. Ale některé jejich společné rysy zkrátka mluví samy za sebe. Světlé vlasy, výška, zelené oči i tvar nosu.

Po pár vteřinách se rozhýbou a doprovázejí nás do nedalekého baru, laděného do stylu irské putyky. V zadní části se nachází šipky a kulečnick a malé pódium pro hudební vystoupení.

Společně obsazujeme kožený box v rohu. S Lily se skládáme na jednu stranu a bratři na druhou.

„Takže? Co je ten velký problém?“ pouštím se do palčivého tématu.

„Únosy,“ promluví druhý z bratrů.

„Páni, takže on není němý,“ pronesu s podivem. Mladší z bratrů se začervená. Když po pár vteřinách uznám, že jsem ho v tom dostatečně vykoupala, měním téma. „Únosy?“

„Ano. Zmizelo už šest rodin. Ostatní se sjíždějí do Jalu, kde je nejbezpečněji. Měly byste jet taky, dokud se situace nevyřeší.“

Pokud vážně zmizelo šest rodin, není bezpečno nikde. Počet unesených ukazuje na velkou organizovanou skupinu, kterou musí řídit autoritativní a bohatý vůdce. Sutechové by se neshromažďovali a nenechali

si rozkazovat jen tak od někoho. A ten *někdo* je určitě dost chytrý na to, aby počítal s tím, že se naši lidé pohrnou na bezpečné místo. Což je Jal – uprostřed pouště. Ani bych se nedivila, kdyby při cestě tam unesli někoho dalšího.

„No... Myslím, že můžete Charlesovi vyřídit, ať se o nás nebojí. Pojedeme tak, jak máme v plánu. Dokážu se o nás postarat.“ Kývnu směrem k Lily.

„Tím jsem si jistý,“ přitaká mladší medjay.

Zřejmě zná moji minulost.

„... přesto by bylo lepší, kdybyste šly s námi. Pro vaše dobro.“ Starší bratr se nás opět snaží přesvědčit.

„Víte, co není pro moje dobro? Že tu sedím už tři minuty a nemám nic k pití.“ Nečekám na jejich reakci a vydávám se k baru. Mladší medjay se ke mně po chvílce přidává.

„Nikdo nepochybuje, že se o ni postaráš, jen by bylo lepší, kdybyste byly v Jalu. Je posílená ochrana uvnitř i v okolí.“

„Ty toho nenecháš, co?“ Vrhnu na něj pobavený pohled a posouvám se ve frontě dál. Tak dlouhá fronta? Copak celé Chicago po šichtě zapadne do baru?

Medjay rázně zakroučí hlavou. „A jsem Josh, mimochodem. Já samozřejmě vím, kdo jsi ty.“

„Jasně že jo.“ Moje pověst mě předchází. Ale bylo by naivní myslet si, že v dobrém.

Konečně se dostávám na řadu a se sladkým úsměvem si objednávám u barmana. Na lidi vlastníci alkohol jsem vždycky milá. Jedno z mých pravidel.

„Vlastně mě tvoje kariéra inspirovala, abych se stal medjayem. A za pár let snad i lovcem.“

Nebudu mu kazit radost. Dostat se k těm magorům možná zní dobře a vzbuzuje to respekt, ale je to parta sebevražedných bláznů a nájemných vrahů. Pro peníze a pobavení dělají práci, na kterou si nikdo jiný

netroufne – lovení Sutechových dětí. Potomci Egyptského boha temnoty jsou nejhorší spodinou naší rasy. Snaží se nás vyhladit už od starověku. Vznikly ze Sutechovy touhy pomstít se ostatním bohům, kteří ho nepřizvali k vytvoření jalské rasy, neboť chtěli vytvořit člověka dokonalého, nevinného a čestného. Osobně mi to připadá jako pohádka o Šípkové Růžence, kdy nepozvali zlou sudičku na křest, a tak malou princeznu proklela.

I normální lidská rasa má ve svojí společnosti tyhle kriminálníky, vrahy, zloděje. Lidé si ale neuvědomují, že jsou to v podstatě geny. Jejich DNA je naprogramována k těm nejhorším činům. Ale Sutechovi synové a dcery jsou daleko horší. Jsou chytří a smrtící. Jejich osudem je nás nenávidět. Mají v sobě násilnické sklony, zazlívají nám staré křivdy, ovšem nikdo už si nepamatuje jaké, nebo jak vznikly. A pravdu se zřejmě nikdy nedozvíme. Nežije nikdo, kdo by byl přítomen u prvního konfliktu, jímž to všechno začalo. Nejsou o tom spisy. A tak se musíme spokojit s vysvětlením vědy – DNA. Zakódovaná nenávisť. Rasismus, dalo by se říct.

„Slyšel jsem tolik historek z dob, kdy jsi vedla lovce. Máš za sebou úspěšnou a pozoruhodnou kariéru.“ Oči mu při pohledu na mě září nadšením. Jako bych byla rocková hvězda a on můj největší fanoušek. Zajímalo by mě, jestli má tričko s potiskem mého obličeje orámovaného srdcem.

„Tak jo. Tady tě zastavím.“ Pozvednu ruku, abych přerušila tok jeho komplimentů. „Vážně mi lichotí, že o mně tolik víš...“ zarazím se. „No, taky je to dost úchylný. Ale chápu ten zápal. Tohle neděláš dlouho, že ne?“

Vypadá, že ho můj dotaz zaskočil, ale nakonec zavrtí hlavou. „S bratrem jsme se dali k medjayům před dvěma lety.“

„Tady to máte.“ Tmavovlasý opálený barman přede mě staví osm panáků tequily a čtyři piva.

Vybalím na něj okouzlující úsměv a lehkým předklonem odhalím dekolt.

„To je na podnik,“ reaguje s očarovaným pohledem.

„Děkuju.“ Mrknu na něj.

Josh se na vteřinu pozastaví nad drinky zdarma a nevěřičně povytáhne obočí.

Usazuju ho jemným pohledem: *Zkrátka vím, jak na to.*

Medjay bere táč s drinky a společně se vracíme ke stolu.

Lily, přestože je zaujatá svým novým objevem, zašátrá v kabelce a na kousek papíru udělá další čárku na mojí straně. Spokojeně se usměju. Dneska mám šťastný den.

„*Spíš šťastný výstřih,*“ opraví mě Lily.

Sklopím zrak, jako bych nevěděla, že mám na sobě upnuté tmavě modré tričko s hlubokým výstřihem, a pak se nechápavě zadívám na Lily. Jenom se uculí a obrací pozornost ke staršímu medjayovi.

V hlavě své sprízněné duše zjišťuju, že se jmenuje Liam. Je mu dvacet sedm, od šesti let se věnuje bojovému umění, má rád kočky, je vtipný a k sežrání.

„*To poslední jsem nemusela vědět,*“ zatvářím se kysele.

„*Pardon,*“ omluví se, ale stejně jí dál hlavou běhají zvrhlé myšlenky.

„Na zdraví,“ pozvednu skleničku a Lily mě napodobuje.

Medjayové se zprvu na alkohol nevěřičně zadívají, ale nakonec se k našemu přípitku přidají.

Házím do sebe dva panáky a splachuju je pivem. „Šipky?“ navrhuju Joshovi.

„Proč ne.“ Společně se vydáváme na druhý konec baru k volnému terči.

Lily s Liamem obsazují kulečnickový stůl vedle nás a nepokrytě spolu flirtují. A moje spřízněná duše mi mimoděk pouští do hlavy nechutně romantické představy. Snažím se soustředit jen na hru a Joshe. Vlastně nevypadá vůbec špatně. Je vysportovaný, což je pro medjaye typické, blond na krátko střižené vlasy, zelené oči. Je o hlavu vyšší než já. Ale rozhodně nemá lepší mušku než já. Zasazuju tři šipky do středu terče, zatímco Josh úspěšně trefuje zeď.

„Je nějaká šance, že si to rozmyslíte a půjdete s námi?“ vrací se zase k tématu.

Zasměju se. Je zajímavé, jak někdo může být tak odaný svému úkolu.

„Ne,“ odvětim krátce a předávám mu šipky.

„Kam tedy půjdete?“

„Máme úkryt. Pojedeme tam, pokud to uznám za nezbytné.“ Napiju se piva a opřu se o zeď.

„A to nastane kdy?“

„Víš vůbec, kolikrát se nás už snažili unést? A kolikrát jsme únoscům utekly?“ To byly časy...

„Tohle je jiný,“ namítne.

Má pravdu. Tohle vypadá na velkou organizovanou skupinu. To nevěstí nic dobrého.

„Radši se soustřed' na házení,“ trhnu hlavou směrem k terči.

Dlouho míří a váhá, nakonec se ale strefuje jen do políčka jedenáct, dva a jednou do zdi. Zatímco já se úspěšně proházím k nule.

„V tomhle jsi marný.“ Možná kdyby se tolik nenechal rozptylovat mým zadkem a flirtováním, nehrál by jako ponocný.

„Vypadá to tak.“ Přistoupí blíž ke mně.

„Je nějaká hra, kterou umíš líp?“ Zamrkám na něj řasami.

„Jo,“ pomalu přikývne, „svlékáci poker.“

Laškovně se usměju a skousnu si ret. „To bych ráda viděla.“

„Říkal jsi, že tohle ti jde líp,“ odkazuju na náš předchozí rozhovor. Sedíme na posteli v hotelovém apartmá se dvěma ložnicemi a Joshovi už zbývají pouze kalhoty, zatímco já jsem si sundala jen bundu. A to proto, že mi bylo vedro.

Josh přimhouří oči a napije se z láhve s tequilou a pošle ji dál. „Nechávám vyhrát dámu.“

„Dámu? Žádnou nevidím.“ Obrátím do sebe zbytek obsahu láhve.

„Vzdávám to,“ pronese a sundá si kalhoty.

Kochám se pohledem na něj. „Takže jsem tě dostala?“

„Už odpoledne na ulici.“ Sehne se a čeká.

„Ráda vyhrávám.“ Nechávám ho čekat. Ledabyle odhazuju na zem prázdnou láhev.

Zatímco Joshův bratr s Lily cudně leží na posteli ve vedlejší místnosti, oba zabraní do rozhovoru o dětství, já si chci hrát.

Mimoděk se zamyslím, kdy jsem to dělala naposledy. Ani mě nepřekvapí, že to bylo předloni. Pamatuju si, jak z autorádia hrály vánoční koledy. A předtím... už ani nevím. Není divu, muže si vybírám stejně přísně jako oblečení. Nehledě na to, jak často procházím obchodní domy, málokdy něco s nadšením koupím.

Josh mě přitahuje. A není to tequilou ani dlouhým pŕstem, je to jeho obdivným pohledem. Hltá očima každý můj pohyb. Jen historky o mojí kariérní minulosti ho dostaly do kolen. Má mě za bohyni, hrdinku, bojovnici. Přesto...

„Řeknu ti, co bude dál,“ zašeptám.

„Jsem jedno ucho.“

„Teď si objednáme hromadu jídla, další pití, pustíme si film a pak si půjdeš lehnout na gauč.“ Ve spánku mám ráda svůj osobní prostor.

Joshův smích a bezvýhradný souhlas mě upřímně překvapí. Nesnaží se mě přemluvit ani nijak ovlivnit můj názor. Za to má plusové body, a proto během čekání na telefonické spojení s pokojovým servisem dodávám: „Ale ty kalhoty si neoblékej.“

2 . K A P I T O L A

SNADNÉ POČTY

Probouzím se nezvykle brzy. I když bych to medjayům, kteří nás přijeli „upozornit“ na nebezpečnou situaci, nikdy nepřiznala, mám špatný pocit. Děje se něco velkého, většího než obvykle. Sutechové nás unášejí, občas i vraždí, ale není to tak časté a rozhodně ne v takovém množství. Díky medjayům se jim málokdy podaří se k někomu dostat.

Tiše se vyhrabávám z postele, abych neprobudila Joshe spícího na zemi. Nehodlala jsem pro něj obětovat svůj osobní prostor a on proti spaní na podlaze nic nenamítal. Beztak byl příliš unavený z naší fyzické aktivity a okamžitě usnul.

Zabaluju se do hotelového froté županu a беру si tablet, abych shlédla aktuality na stránce naší vlády. Jsou to zprávy ohledně jalské rasy výhradně určené jen pro nás. Každý člen má vlastní přidělené přihlašovací jméno a heslo.

A navzdory tomu, jak se žurnalisti snaží, aby to nebylo poznat, spoustu informací zaobalují a chodí kolem horké kaše. Zřejmě nechtějí vyděsit občany. Naštěstí je tu ještě jedna možnost, jak získat nezkrácené informace – přes server medjayů, kam mám jako *lovec* přístup.

Usazuju se na gauč v našem apartmá a nohy házím na konferenční stůl. Netrpělivě si pročítám zprávy za poslední tři dny. Hledám cokoli, co by mi dalo nějaké vodítko. Hlavním tématem jsou samozřejmě úno-

sy, jejichž číslo se neustále zvyšuje. Poslední útok byl nahlášen dnes v noci, ale nebyl úspěšný. Rozkliknu články a čekám.

„Bohové moji.“ Lily vychází z ložnice s vyděšeným výrazem.

Na vteřinu se ve mně probouzí bojové instinkty připravující se zasáhnout proti jakékoliv hrozbě, ale pak mi Lily odkrývá svoje myšlenky. Hodím na ni kyselý výraz. Jen poukazuje na moje nezvykle brzké vstávání. Zasměje se a já jen protočím oči.

„Co tě přimělo tak brzo vstát?“ Se záplavou neučesaných kaštanových vlasů padne v bílém županu vedle mě na gauč a založí si nohy křížem. Zaměří se na obrazovku a čte se mnou zprávu z dnešní noci.

„Dnes ve dvě hodiny ráno byla prolomena bezpečnost rezidence rodu Channing. Pan a paní Channingovi a jejich tři děti ale nebyli ohroženi díky rychlému a efektivnímu zásahu jejich ochránce medjaye Naajiho.“

Při posledním slově mi zhořkne v puse. Karim Naaji je jeden z nejlepších medjayů naší historie, bývalý úspěšný člen lovců, který „v penzi“ dělá osobního ochránce jednomu z nejbohatších rodů naší rasy. Všemi tak obdivovaný Naaji byl můj učitel. Ačkoliv jsem byla prvotřídní žačka, po jednom maléru jsem se dostala na seznam lidí, které by nejradši hodil do hromady rozsypaného skla a nechal na nich tancovat stádo pakoňů.

„Už je to dávno. Třeba by s tebou byl v pohodě.“ Lily se mě snaží uklidnit, ale obě víme, že to není pravda. Je to skoro devadesát let a on mě stále nenávidí. Nikdy mi neodpustil. Ale divit se nemůžu, já si to taky neodpustila.

Lily v reakci na můj smutek pronese: „Objednám snídani.“ Vždycky ví, co říct, aby mi zlepšila náladu. Zvedá telefon a volá na recepci.

Vracím se k internetu, abych se o vloupání dozvěděla nějaké detaily, ale píšou jen o Naajiho skvělém zásahu, jeho dokonalé technice a ostatních patolízalových kravinách.

Lily dokončuje objednávku jídla a obrací se na mě. „Máš nějaké tušení, co se děje?“ Rukou pokyne na tablet.

„Mám... a jen doufám, že se mýlím.“ Což se stává málo. Aspoň co se týče mých loveckých instinktů.

Medjayové se jako na povel probouzí, když dorazí poslíček s výběrem snídaňového menu, a stále se nás snaží přesvědčit, abychom odjeli do Jalu. Nejradši bych je tvrdohlavě ignorovala, ale po ránu chci mít klid a ticho. Proto je ujistím, že Lily odvezu do bezpečí a nebudeme vystrkovat nos, dokud se situace nevyřeší.

„No nic. Ne že bych vás chtěla vyhadzovat, ale máme check-out do deseti a... čeká nás dlouhá cesta.“ Zvedám se od stolu a odcházím se obléknout do ložnice. O pět minut později se namalovaná a připravená vyrazit vracím do obývacího pokoje.

Liam s Joshem čekají u dveří, nespokojeni, že nesplnili úkol, ale s uvědoměním, že nemohli udělat víc. Lily se cukruje se svým nejnovějším objevem. Mám chuť na ni protočit oči.

„Tohle je moje číslo,“ Josh mi podává kousek papíru, „kdyby něco, zavolej.“

Kontakt si беру a dávám ho do kapsy, i když oba tušíme, že ho nepoužiju.

„O nás se nemusíš bát. Postaráme se o sebe,“ ujišťuju ho.

„Já vím,“ přikývne. „Stejně,“ zamumlá a otáčí se k odchodu.

Zmůžu se jen na malý úsměv. Myšlenkami už jsem jinde. Musím Lily dostat z města.

„Tak jo...“ pronesu, když za bratry zaklapnou dveře, „začni balit.“

Lily se zavírá v ložnici na dobrých dvacet minut a já žasnu, jak dlouho jí může trvat balení jedné malé cestovní tašky. To je jedna z věcí, které ani po desetiletích nepochopím. Nezbyvá mi než se s tím smířit a mlčet.

Házím svoji zabalenou tašku na gauč a uždibuju zbytky od snídaně.

Začtu se do zpráv od policie, které nejsou udělané jen na efekt, ale poskytují objektivní informace. Bylo uneseno šest rodin s pokusem o unesení sedmé. Rodiny pocházely z různých míst Evropy. Dávám si za sebe místa únosů: Berlín, Poznaň, Praha, Barcelona, Valencie, Řím, Káhira. Při posledním názvu sebou trhnu. Blíží se k Jalu. Pročesali Evropu, tedy aspoň část, a stahují se do Egypta. Do naší domoviny.

„Něco užitečného?“ ptá se Lily, když konečně vychází z ložnice. Chystám se zvednout k odchodu, ale ona se před zrcadlem pouští do upravování svých kaštanově hnědých vlasů. Máma měla stejné...

S povzdechem vypínám tablet. Blíží se k Jalu. Tudiž je to poslední místo na zemi, kam by se měli všichni uchýlovat. Vzedme se ve mně vlna odpovědnosti. Nejradši bych popadla telefon a zavolala naší policii, aby evakuovala Jal. Moc dobře ale vím, že někomu určitě dochází, co se tady děje.

Posílili ochranu – včera o tom Josh mluvil.

Nechci Lily děsit. V Jalu máme známé, kamarády i příbuzné. Nedokážu jí říct, že jsou jejich životy v ohrožení, a tak zavrtím hlavou. „Nic, co by se dalo použít.“ Nervózně si poposednu. „Co kdybychom strávily léto tady? V našem srubu? Nebo v Evropě?“

„Chceš vynechat slavnost Slunovratu? V Jalu už jsme dlouho nebyly a tahle slavnost je výroční... Už si nepamatuju kolikáté výročí, nicméně tam budou všichni.“ Lily zkouší další účes – volné copánky. „Psal mi Melody a Zoey, jestli přijedeme,“ zakňourá. „Už

jsem jim řekla, že máme let v sobotu a že se stoprocentně *dostavíme*." Obrátí na mě smutné psí oči.

Zoufale si prohrábnu vlasy. „Jo, Shane taky psal... Prý mě tam dotáhne za vlasy, když nepřiletím.“ Musím se zasmát. Naši přátelé ze školy se nás nemůžou dočkat. Neviděli jsme se několik let. Nebýt jich, ani bych o cestě do Jalu nepřemýšlela. „I Richard vyzvídal...“

„Fuj.“ Lily se ušklíbne. Nad mým románkem s jejím strýcem se jí pořád obrací žaludek. „Myslela jsem, že jsme se domluvily. Máme letenky a tak...“

„Jo, jo... pojedeme. Nejspíš o nic nejde.“ Vrhnu na ni přesvědčivě hraný úsměv.

„Ty nás ochráníš, ne?“ Mrkne na mě a obléká si džínovou bundu.

„Samozřejmě.“ Ledabyly pokrčím rameny a dorážím zbytky šunky a slaninu. „A nemá tvoje potřeba jet do Jalu náhodou něco společného s Liamem?“

Lily se začervená. Něco takového jsem u ní léta neviděla.

„Možná...“ Stydlivě si zastrčí vlasy za ucho. „Bylo to hezké... Povídali jsme si a tak...“

„Takhle s někým cukrovat ti není moc podobné,“ konstatuju udiveně. Téměř celou noc si povídali a smáli se.

„Zvláštní, vid' I když jsem na něj leccos zkoušela, nikam dál to nezašlo.“

„Nahodila jsi i portugalskou návnadu?“ Jednoduchá balící praktika, jak donutit chlapa k činu. Prostě se jen svléknete a postavíte k posteli.

„Ne, nějak se to nehodilo. Bylo to moc milé... jen mluvit.“

„Ale první noc v Jalu bys to ráda dokončila,“ doplňuju ji.

„Víceméně.“ Šibalsky se usměje.

„Tak jo, je čas vyrazit. Stavíme se ještě pro kafe?“ navrhuju, když si Lily zabalí hřeben a kosmetickou taštičku.

„Jasně. Kavárna je hned naproti. Skočím tam.“

Nelíbí se mi představa, že jde někam sama, ale nechci ji stresovat.

Nakonec odevzdaně přikývnu „Počkám v autě.“

Posbírám si věci a společně opouštíme hotelové apartmá.

Sedím v autě zaparkovaném u chodníku a pozoruju Lily v kavárně přes ulici.

Snažím se být uvolněná a soustředit se na něco jiného než na svíravý pocit, který se mi rozpíná v hrudníku. Měla bych něco dělat. Možná není tak špatný nápad jet do Jalu hned. Pokud se můj instinkt nemýlí – a jako že se za posledních šedesát let nezmýlil – moji lidé jsou v ohrožení. Mohli by mě potřebovat. Ale když vidím Lily... Dala jsem slib. Ona je moje priorita. Už žádné kaskadérské kousky. Nebudu pátrat po žádných únoscích. Bezpečně nás dostanu do Jalu na oslavu letního Slunovratu a pak si zase půjdeme po svých.

Utahuju si gumičku v blondátých vlasech s měděnými odlesky. Mám je vysoko vyčesané a pár zvlněných pramenů se mi kroutí kolem obličeje. Upravuju si bílý volný, lehký rolák, který mi končí těsně nad pupíkem, a světle modré džíny s vysokým pasem. Spolu s podpatky a něžným líčením sotva vypadám jako někdo, kdo je schopen zabít dvaadvaceti způsoby. Zkontroluju svoje nevinné modré oči a poupravím si účes, ne že by to potřeboval. Jen se snažím rozptýlit. Lily se blíží k autu a já zametám úzkostné myšlenky pod koberec.

„Děje se něco?“ ptá se moje spřízněná duše, když mi podává latte v papírovém kelímku.

„Ne.“ Naschvál jí blokuju přístup k mým myšlenkám, což jí dává jasně najevo, že lžu. Z mého výrazu

by to ale nepoznala. Jsem skvělá lhářka. Nakonec se rozhoduje, že to nechá plavat, a zapíná si pás.

Startuju svého miláčka Pontiacu GTO. Tahle sportovně vypadající bestie je pro mnohé veteránem, ale díky mé péči vypadá, jako by dnes vyjel z výrobní linky.

Vydáváme se po dálnici I-94 na východ. Po dvou hodinách jízdy, a třech hodinách nakupování, jsme na místě. Luxusní srub z tmavého dřeva pár mil za Breedsville u Michiganského jezera uprostřed lesů. Skvělé místo pro úkryt nebo vraždu, když na to přijde. Tady by se někdo těžko hledal a velmi lehce ztratil.

Parkuju auto v garáži vedle svého dalšího pokladu. Mustang z šedesátého sedmého. Chudinka přikrytý plachtou čeká, až zjistím, co mu chybí. S Lily jsme si naplánovaly cestu napříč Státy, hned jak tohohle krásavce zprovozním. V posledních letech jsem ale neměla čas. Ve světě se zkrátka odehrává příliš mnoho zajímavých událostí, festivalů a večírků.

Pomáhám Lily s taškami s jídlem, které jsme nakoupily cestou, do kuchyně. Je ze světlého dřeva s deskou z černého kamene. Rozhlížím se po domě – po honosné jídelně obložené světlým dřevem a dlouhém stole s osmi židlemi. Ne že bychom tu někdy měly tolik hostů. Procházím dům. Jen pro jistotu. Kontroluju všechny místnosti. Okna i dveře. Nerada bych později za rohem narazila na překvapení, ať už v podobě Sutechova syna, nebo obyčejného zloděje. Nebo pavouka.

Budeme si muset pořádně máknout s úklidem. Srub je nádherný, přírodní, dřevěný, stylový a sluneční paprsky, které pronikají dovnitř velkými okny, vytváří dojem, že interiérem protéká slunce. Nicméně jsou tu patrné vrstvy prachu po naší dlouhodobé nepřítomnosti.

Otevírám okna v ložnicích v horním patře. Kochám se sytě zelenými korunami stromů a odrazem modré-

ho nebe v křišťálově čistém jezeře. Za dvě nebo tři hodiny zapadne slunce a do té doby bychom to tady měly dát dohromady. Ještě zaběhnu dolů do sklepa, abych nahodila jističe a pustila do domu elektřinu a teplo. Kontroluju bojler, hoří. Fajn. Není nic horšího než těsně před večerní sprchou zabalená v ručníku zkoumat, proč sakra neteče teplá voda.

Vracím se za Lily do kuchyně. Stačila uklidit všechno jídlo do lednice, i když chvíli potrvá, než začne chladit. Vytahuje zpod dřezu kýbl a hadr a s broukáním se pouští do úklidu kuchyně. Zabírám si vysavač a přesouvám se do horních pater.

S úklidem končím o dvě hodiny později, zatímco Lily za zvuků hudby z přehrávače tančí po obýváku s prachovkou.

„Jen tohle dodělám a pustím se do večere,“ ujišťuje mě telepaticky.

Umí vařit lépe než já – to je mezi našimi přáteli všeobecně známý fakt. Vděčně se na ni usměju. Začínám mít hlad. Rychle jí projedu myšlenky, abych zjistila, co bude připravovat k večeři (těstoviny s kuřecím a špenátovo-smetanovou omáčkou). Takže mám tak hodinku času.

Vybíhám nahoru do ložnice a z dolního šuplíku vytahuju bílé bavlněné tílko a montérkové kalhoty. Stahuju si vlasy do drdolu. Je čas podívat se do garáže na mého miláčka.

Doufala jsem, že si to pamatuju špatně, ale ne. Motor bude potřebovat kompletní generálku. Normálně by na tom asi nebyl tak bídne, ale před dvěma roky jsem s ním vjela do jezera. Trvalo mi, než jsem vystřízlivěla a vzpomněla si, kde se ten jeho dočasný vodní hrob nachází. Když ho hasiči vytáhli, nebyl na tom nejlépe a dlouhé stání v garáži mu rozhodně nepomohlo.

Jsem hrozná majitelka. I přesto se mu to teď pokusím vynahradiť, aspoň částečně. V garáži nemám na výměnu ani polovinu potřebných dílů. Jen nějaké filtry, akumulátor, startér... Možná.

Asi bych měla začít tím, že z něj vyberu bahno a listí.

Jsem *fakt* hrozná.

Po čtyřiceti minutách zaslechnu v hlavě Oliiviino volání k večeři. Nejlepší zpráva dne. Zahazuju nářadí a utírám si ruce od oleje a bahna do kalhot.

Vstupuju do kuchyně, kde se dokončuje příprava nádherně vonícího jídla. Slunce už téměř zapadlo. Na nebi zbývají jen poslední paprsky a za stromy jsou vidět rudé červánky.

„Fuj. Ne! Ven z kuchyně! Nejdřív se pořádně umyj!“ Lily mě dramaticky vyhání utěrkou z kuchyně jako zaběhlou slepici.

Otevírám pusku, že budu protestovat, ale pak se vidím jejíma očima. Jsem vážně jako prase.

„Fajn.“ Rezignovaně zvedám ruce a spěchám do koupelny. Při hledání mycí pěny na ruce „nepatrně“ zašpiním bílá dvířka pod koupelnovým umyvadlem. Rychle si umývám ruce a pak se snažím setřít olej a mastnotu i z nábytku, ale ta se naopak čím dál víc rozmazává.

A sakra. Lily mě odpráskne.

Ale bude se muset postavit do fronty.

U lovců jsem se naučila velmi užitečnou dovednost – vycítit nebezpečí. Nejen za pomoci instinktů, ale i podle přírody. Les je hrozivě podezřele tichý. Ptáci, kteří si před vteřinou vesele prozpěvovali, naráz ztichli. Zklidnil se vítr.

Srdce mi začíná pulzovat adrenalinem. Vyběhám z koupelny a narážím na Lily, která zděšeně stojí v obýváku. Zatím jí nehrozí žádné přímé nebezpečí, ale cítí moji nervozitu. Kryju ji vlastním tělem, zatímco

pomalu stoupáme po schodech do prvního patra. Jsem si dobře vědoma, že nemám po ruce žádnou zbraň, ale také vím, že stihnu nějakou obstarat, než se útočníci přiblíží.

Máme čas.

Nevím, jestli tím uklidňuju sebe nebo Lily. Pevně se chytá mojí ruky. V bojích je bezradná. Snažila jsem se ji – se svatou trpělivostí – naučit bojovat, ale nedostaly jsme se dál než k základním sebeobraným technikám. Jednou týdně ji vytáhnu běhat, aby se udržela v kondici. Ne že by to potřebovala kvůli vzhledu. Její postava je dokonalá, nádherná, ale nutím ji trénovat pro případ, že bych nebyla schopná ji ubránit. Ačkoliv jsem za sto dvacet let selhala při její obraně jen jednou (a to za složitých podmínek), obě se cítíme lépe, když víme, že se beze mě obejde. Tedy jen na pár minut, než se k ní dostanu a nakopu zadek všemu a všem, kdo by se jí chystali ublížit. Nejsem sice její bodyguard ani jsem nesložila slib věrnosti, ale u naší rasy bývá zvykem, že jeden z dvojice spřízněných duší má nadání pro boj a instinkt chránit svou spřízněnou duši. Další pojistka pro přežití od matky přírody. U mě se tento talent projevil v útlém věku, když jsem pozorovala, jak se mezi sebou perou děti od nás z ulice. Místo, abych je přerušila, chtěla jsem se do boje zapojit. Můj adoptivní otec Michael, který měl duši bojovníka, mě společně se svými medjayi začal v šesti letech trénovat. Nedosáhla jsem ale bohužel takové úrovně, abych tehdy mohla ochránit je. Byla jsem příliš slabá, příliš mladá.

Tiše zavírám dveře ložnice. Lily zatahuje závěsy a pak se odsouvá do bezpečné vzdálenosti od oken. Prudce otevírám první šuplík komody a vytahuju devítku. Kontroluju zásobník. Plně nabitá. Na stehno si ještě upínám pouzdro s nožem. Odjišťuju pistoli a čekám. Zavírám oči a snažím se zklidnit dech, což je

v takových situacích to nejtěžší. Vnímám ty nejmenší detaily, vůni, zvuky.

Dole se třísťí sklo zadních dveří, které vedou z terasy. Cítím, jak sebou Lily při tom zvuku škubne. Má strach, ale snaží se neparanikařit. Tohle jsme zažily stokrát.

„*Jak nás našli?*“ pípne.

„*Dobrá otázka,*“ odpovídám jí v duchu. Ale nemám čas to zjišťovat.

Pokynu směrem k Lily a do třesoucích se rukou jí podávám jednu ze zbraní v šuplíku. Krátce jí připomínám, jak s ní zacházet. Odhodlaně přikývne.

„*Buď opatrná,*“ špitne, jako by se bála, že můžou slyšet její myšlenky.

S klidným úsměvem kývnu.

Vydávám se ven ze dveří. Rychle a tiše si kleknu k zábradlí schodiště s připravenou zbraní. Zklidním dech a našponuju smysly.

Vzpomínáte na ty kriminálníky naší rasy, co se nás snaží od nepaměti vyhladit? Máme jich tu rovnou šest. Lokalizuju svoje protivníky jednoho po druhém. Dva vidím dole v hale. Jednoho slyším venku, boty se mu šoupou o trávu. A další tři se plíží garáží do kuchyně. Na každého potřebuju dvě, velmi dobře mířené, kulky, abych s nimi skoncovala. Nábojů mám dvacet (malá matematická úloha) a pak samozřejmě ani beze zbraně nejsem bezbranná.

Rozdávám první čtyři kulky mužům dole v hale. Padají k zemi a v tu chvíli je po mém krytí. Teď musím jednat rychle. Lily neustále podvědomě sleduju, abych věděla, že je v pořádku. Je to něco jako odsunout na počítači videohovor do malého okénka v rohu a zatím hrát online Call of Duty.

Skáču přes zábradlí dolů do haly, v mžiku jsou u mě další dva protivníci. Vysoký blondák a jeho menší part-

ner, který ovšem nedostatečnou výšku vynahrazuje vztekem. Prudkým pohybem jim vykopávám zbraně z rukou. S rachotem sklouzávají po dřevěné podlaze. Jednoho z nich střílím do hrudníku, ale je příliš rychlý a zkušený, takže se mi nepodaří ho zcela zlikvidovat. Dva protivníci se na mě sehraně vrhají a odzbrojují mě. Pistole padá na druhou stranu pokoje. Pouštíme se do opravdového fyzického zuřivého boje.

Jsou dobří. Ale oba je s přehledem zvládám. Zdá se, že počítali jen s obvyklými chvaty, které používají medjayové, ale překvapila jsem je svojí improvizací. Mám pár zaručených smrtících pohybů od lovců, pak taky pohyby, co jsem si vymyslela sama, a co je nejdůležitější – svoji schopnost improvizace. Zní to dost vědecky, ale v podstatě si na místě skládám taktiku zahrnující i filozofii *hod' po nich, co můžeš*.

Zápasím s oběma soupeři najednou. Nemůžu je nechat dostat se ke zbrani, jejich kolegové tu budou co nevidět. Menšímu protivníkovi tříštím o hlavu lampu, která je zrovna po ruce. Sice neztrácí vědomí, ale ochromí ho to na dost dlouho, abych mu ušetřila silný kop do břicha. Odlétává na druhou stranu místnosti, kde se silně udeří do hlavy o roh police. To už by ho na nějaký čas mělo vyřadit ze hry.

Vyšší z protivníků se proti mně zběsile vrhá, ale jsem dost hbitá, abych mu uhnula. Míjí mě a já ho praštím do zad. Přesně mezi lopatky. V překvapení a bolesti se kácí na kolena. Neváhám a lámu mu vaz, právě ve vteřině, kdy doráží posila. Další dva. Jedním rychlým pohledem hodnotí situaci. Čtyři mrtvolky a jedna blondáta holka. Chápu, že je to matoucí. Jen na vteřinu se nad tím výjevem pozastaví a pak se s bojovým pokřikem vyřítí ke mně. K jejich údivu se ale já vydávám na druhou stranu. Ne proto, abych utekla, ale abych se dostala ke zbrani. Dochází jim až příliš pozdě, co

se chystám udělat. Po leštěné podlaze k ní dokloužu právě včas a jednoho z nich v mžiku střílím dvakrát do hlavy. Ta krvavá spoušť se Lily líbit nebude.

Druhého muže se mi daří zasáhnout pouze do ramene. Zkušeně uhýbá kulce mířené do srdce a objevuje se nade mnou. Chytá mě silně za zápěstí. Bolest mi projíždí celou rukou do ramene. Koleno mi tlačí na břicho, špendlí mě k podlaze a jeho ruce se ocitají kolem mého krku.

„Stephanie,“ poprvé během celého boje někdo promluví.

Zaostřuju na detaily jeho tváře. Vystouplé lícní kosti. Černé oči. Tmavé vlasy. Je silný. Hodně silný. Obvykle nemám při boji čas prohlížet si detaily soupeře. Jako bych viděla jen obrysy, výšku a svaly svých protivníků. Znat barvu očí někoho, kdo vás chce zabít, je k ničemu. Ale teď, když „nemám co dělat“...

Dochází mi kyslík, ale nepřestávám bojovat. Musím ho setřást.

„Stephanie,“ zopakuje moje jméno.

Mezi Sutechovými syny je několik lidí, kteří znají moje jméno. Proto na sobě nedávám znát překvapení ani strach. Jen vztek.

Oba postřehneme pohyb na kraji zorného pole. Muž, kterého jsem odkopla proti zdi, se probral. Parchant nade mnou se na milisekundu přestane soustředit. Zřejmě potěšen, že aspoň jeden z jeho kolegů přežil. A to je přesně to rozptýlení, které potřebuju, abych vytáhla nůž z kalhot a probodla mu hrudník. Bohužel uhne. Nůž mjí srdce a zabodává se do břicha. Nepřestávám útočit. Vrážím mu pěstí do obličeje. Protivník neodlétá tak, jak bych si představovala, tak přidávám několik dalších ran. Hbitý kopanec do břicha ho nakonec přiměje, aby ze mě sundal ty svoje špinavý pracky.

Teď proti mně stojí dva soupeři, oba připraveni bojovat. Opět se natahuju pro zbraň, stejně jako oni, ale jsem pohotovější. Pět mrtvých, jeden zbývá. Dlouhán se zřejmě nenechá jen tak zabít. Uvidíme. Mačkám spoušť. A nic. Do hajzlu. Matika mi nikdy moc nešla, ale takhle se seknout v počítání kulek?

A pak mi to dochází. Tohle není moje pistole. Je soupeřů a je prázdná.

Dlouhán s vražedným pohledem se zlověstně ušklíbne. Koukám do hlavně. Ne poprvé v životě, ale tentokrát nestíhám uhnout. Ozývají se dva výstřely. Nezabývám se tím, kam střely dopadly. Během sekundy překonávám tří metrovou vzdálenost mezi mnou a tím arogantním hajzlem.

Překvapeně vyvalí oči, ale nerozptyluje se. Vzájemně si zasazujeme několik ran. Do hlavy, břicha, nohou, ramenou. Snažím se nevnímat bolest, jenže dle mých zkušeností se blížím k hranici vyčerpání sil. Ale rozhodně se nehodlám vzdát. Metr za ním, pod sedačkou, zahlédnu zbraň. Věnuju jí letmý pohled, takže nepoznám, jestli je moje. Můžu jediné doufat, že je nabitá a dostanu se k ní první.

Schopnost improvizace se objevuje, aby mi zachránila krk. Vyskakuju na svého protivníka a obmotávám mu nohy kolem pasu. Prudce se zakláním a vychyluju ho z rovnováhy. Rukama se dotýkám podlahy, zatímco nohama ho stále pevně držím a přehazuju ho obloukem přes sebe. Dopadá na záda, zmatený tím, co se stalo. To jsem potřebovala. Skláním se pod gauč a prásk.

Pokojem se rozezní poslední výstřel. Nastává ticho a klid. Nikdo se nehýbe. Moje instinkty hlásí bezpečí. Unaveně vydechnu a opřu se zády o sedačku.

Co to, sakra, bylo za partu? Všichni byli dobří. Silní. Rychlí. Vycvičení.

Moje myšlenky přetrhne Lily běžící dolů ze schodů. Padá vedle mě na kolena. Vypadá vyděšeně. Ale proč? Nedostali se k ní. Je v pořádku. Nezraněná.

„Bohové!“ Lily zaječí. Do očí se jí hrnou slzy.

Kvůli tomu nepořádku? Ta s tím nadělá. Tak jsou rozházené polštáře. Potlučený nábytek. Lampa a dvě vázy padly pro dobro věci. Jednu prosklenou skříňku jsem „navštívila“ přes zavřená dvířka. A taky je tu pár rozstřelených mozků a louže tmavě rudé krve... No dobře. Možná se to neuklidí jen tak, ale přesto. Brečet kvůli tomu?

„Neboj, to se uklidí,“ protočím oči a snažím se postavit.

Nejde to.

„Řekni, co mám dělat.“ Ruce mi tlačí na břicho. Bolí to jako čert.

Následuju její pohled. Moje bílé tílko se zbarvilo do ruda.

„Určitě je to moje krev?“ zmateně pozvednu obočí. Třese se mi hlas, ale jinak jsem v pohodě. „Nic necítím.“

„Jsi v šoku.“ Tahle věta mě probouzí jako ledová sprcha. Tón, jakým Lily mluví. Je vyděšená, bezradná.

„Lily...“ oslovím ji tichým hlasem. „Myslím, že mě postřelili,“ oznámím jí, jako by šlo o tu nejběžnější věc. A pak odpadávám.